Zesde Jaer. Nr 30. Zaterdag, 30 July 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. Collee, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, ne 26, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 30 JULY.

Als de tyding aenkwam dat de vrede gesloten was, wilde het byna niemand gelooven. Men had ze gaerne geloofd, doch men kon niet. Weinige dagen te voren had men nog gevochten; men kon zich niet laten voorstaen dat de twee Keizers, met zich éénmael te zien en te spreken, zoo seffens zouden overeen gekomen zyn! De tyding was nogtans maer al te echt.

De wyze op welke de vrede is gesloten geweest, is een opregte Napoleonsche trek. Vandaeg vechten en morgen vriend, dit is zyne manier van oorlogen en vrede te maken. Zoo handelde men na de oorlogen van eertyds, zonder dat er eene halve dozyn mogendheden haren zeg daerover te geven had. Al dat protocollen dient slechts om de zaken te verwarren en er schier nooit een einde aen te krygen. Wy zyn nog al te wel indachtig hoe onvoorzigtig het Kongres der mogendheden in 1815 België met Holland vereenigde, in plaets van ter tyd beide natiën van elkander in twee verscheidene ryken te verdeelen. Wy hebben nog versch in ons geheugen, hoe ongelukkig het londensch kongres van 1831 kapte en kerfde in de belgische provintiën, hoe veel jaren het ons in de pyn hield vooraleer de zaken te vereffenen. Al wie de werkingen der kongressen van de mogendheden onzer dagen voor oogen gehad heeft, zal zich met ons verheugen dat Napoleon er zoo effen door gegaen is om met eens den vrede te sluiten.

De vorst zal waerschynlyk ook gevoeld hebben, dat deze wyze van bevrediging noodzakelyk was, om de italiaensche revolutionnairen den tyd niet te laten van er hunnen haek in te slaen.

De vraeg die algemeen geopperd wordt is deze: wat dunkt u van den vrede? Velen, zonder te weten waerom, schynen als te vreezen dat deze op geen vaste grondzuilen zal gevestigd zyn.

Wy hebben geen reden om te twyfelen dat de vrede tusschen Frankryk en Oostenryk niet duerzaem zal zyn — en hier is de groote knoop. Anders is ons gevoelen wegens de Italiaensche Staten. Wy gelooven niet dat de vrede aldaer diepe wortelen zal schieten. Het zou ons geenszins verwonderen, borsten er op verscheidene kanten hevige troebels uit, zoohaest Napoleon's dappere krygsbenden Italien zullen ontweken zyn. Gansch de streek is overmeesterd door geheime genootschappen, die wy *franemaçonneryen* zouden heeten, welke daer krielen gelyk de mieren en allermagtigst zyn. Hunne leerstelsels houden niet anders in dan verwoestingen en omwentelingen tot stand te brengen, op voorwendsel van aen het menschdom eene ruime maet van verlichting, van vryheid en onafhankelykheid te bedeelen. Deze leerstelsels met eene ongemeene woede voortgezet en sedert vyftig jaren door alle middels aengepredikt, zyn, zoo het schynt, diep in de gemoederen gedrongen. Het italiaensch volk droomt niet anders dan vryheid, het is er op verliefd en verzot, zonder te weten wat het daermede wil. Want *zeker* is het dat, ingezien de hitsige en onstandvastige inborst der natie, zy de breede vryheden, waermede men haer wil begiftigen, geenszins zal kunnen dragen; haer ongeluk zelve zal zy er in vinden.

Er valt niet te twyfelen of Italien zal van nu af ten prooi zyn aen hevige inwendige schuddingen, die de voordeelen van den vrede schier teenemael aldaer zullen verydelen.

Een italiaensch bondgenootschap moet tot stand gebragt worden. Doch hoe kan dit zamenhangen waer de revolutionnairen elken oogenblik in staet zyn dit nutteloos te maken?

De Paus moet daervan het eere-voorzitterschap bekomen. Doch, hoe kan dit aenveerd worden door eene natie waervan de kopstukken gezworen hebben den Paus van zyne eigene Staten te berooven?

De hertogen van Toskanen, van Modena en de hertogin van Parma gaen in het bezit hunner Staten hersteld worden; terwyl de invloed van Sardiniën, door de geheime genootschappen geholpen, deze vorsten van hunne troonen heeft helpen jagen.

De vrede zal in Italien geen andere waerborg van standvastigheid kunnen hebben dan de gewapende magt van Frankryk, die, naer ons inzien, nog langen tyd met een zeker getal soldaten aldaer zal moeten verblyven. Lombardië alleen zal uitermate veel werk opleveren vooraleer dit land zich gewillig aen Sardinien onderwerpe — indien men zich ooit aen het nieuwe meesterschap gewenne.

Wy wenschen bedrogen te zyn; doch, onze gegronde vrees is dat de italiaensche Staten, en vooral Sardinien en Lombardien ongelukkiger zullen zyn dan ooit.

Over het vee.

In eene redevoering over den voormaligen toestand van den landbouw in Engeland, nu een menschenleeftyd geleden, in vergelyking met den tegenwoordigen, en over de verbazende vermeerdering van voortbrengselen zoo van den akker als van den veestapel, zegt een engelsch landbouwer zeer te regt, dat het voornaame voordeel van de tegenwoordige veehoudery ligt in het bespoedigen van den groei van het vee. De engelsche schapen worden thans, volkomen gemest, geslagt wanneer ze veertien of vyftien maenden oud zyn, leveren dan even veel wol op als de schapen van over 30 jaren, die twee jaren langer gevoederd waren geworden, en zyn als slagtvee van misschien dubbele weerde. « Met het rundvee is het eveneens gesteld, » zegt de engelschman.

« Het geheim om de grootst mogelyke opbrengsten in ossen- en schapenvleesch te verkrygen, ligt daerin, dat men zorgt om het dier nimmer, zelfs het geringste niet, in zynen groei te laten ophouden door gebrek aen voedsel. Het moet door groeijen, van het eerste oogenblik der geboorte af aen tot de dood toe, zonder ooit iets van het verkregen vleesch en vet te verliezen; want wanneer het dier eene maend terruggaet, dan behoeft het eene tweede maend om het verloren vleesch te herwinnen, en buitendien nog eene derde om weder tot een goeden gezondheids toestand en den vorigen groei terug te komen. Van de geboorte af aen dient men het dier te laten doorgroeijen tot zyne bestemming, zonder een enkele dag te verliezen. » Deze regel is ook hier te lande geenszins onbekend, maer wordt evenwel niet dan by uitzondering toegepast. Men schynt meestal te gelooven, dat er straffeloos bezuinigd kan worden op het voeder van jong vee, terwyl juist hier de gierigheid het meeste de wysheid bedriegt. (*Akkerb.*)

Onderwyzers-spaerkassen.

Een koninglyk besluit van den 1en dezer maend vervangt art. 41 van het algemeen reglement van 10 december 1852, betreffende de provinciale onderwyzers-spaerkassen, door de navolgende bepalingen.

« Art. 41 nieuw. De deelnemer wiens funktiën komen op te houden ten gevolge van ontslag of afzetting, verliest al zyne mogelyke regten op pensioen, tenzy hy van den minister van binnenlandsche zaken de magtiging bekomen hebbe om zyne deelneming aen de lasten der provinciale kas voort te zetten.

» Om deze magtiging te bekomen, moet de deelnemer er de aenvraeg van doen binnen de zes maenden na het ontslag of de afzetting en de verbindtenis onderschryven om alle zes maenden in den loop der eerste maend, voor het gansche half jaer, aen de kas eene som te

---

DE

BERG VAN DRACHENFELS.

LEGENDE.

Toen de zon hare luisterlyke stralen achter de bergen verborgen had, vereenigden zich de voornaemste inwooners van het dorp in de hut van hunnen overste om over de deeling van den roof te beslissen.

De deeling liep zonder moeite ten einde: maer als het op de beslissing van Hildegarda's lot aenkwam, zag men eensklaps twee mannen regtstaen die zich de krygsgevangene toeeigenden. Het waren Horsrick en Rinbod. Zy verklaerden beide aen alle ander deel van den roof te zullen verzaken; beide deden hunne uitstekende diensten gelden en herinnerden hunne gevechten; maer beide konnen Hildegarda niet bezitten. Rinbod stelde voor van zich tot de jonge en edele dochter te wenden en haer te vragen aen welken meester zy zich zoude willen onderwerpen; maer de vergadering verwierp dit voorstel, omdat het aen eene krygsgevangene niet betaemde over het haer beschoren lot te beslissen. De twist tusschen Horsrick en Rinbod werd vuriger dan ooit en men vreesde dat deze twee edele krygers weldra gingen handgemeen worden toen een ouderling hun de stilzwygendheid gebood en het woord voor zich alleen aen de andere leden der vergadering vroeg. Een lange en slypende rok ombulde zyne leden; een breede gordel hield om zyn middellyf deszelfs talryke ploeijen te samen en diende tot vasthechting eens grooten houwer wiens fyngeslepen en blinkenden lemmer ieders aendacht op zich trok. Zyn witte baerd, zyn kael en berimpeld voorhoofd boezemden eerbied in. De twee mededingers ook sloegen op hem een verbaesden en onrustigen blik.

Deze grysaerd was priester van den Draek-God; hy stelde voor een einde aen hun geschil te stellen met te beslissen dat het jonge en bevallige meisje tot voedsel aen de Godheid van Drachenfels zoude gegeven worden. Horsrick en Rinbod vaerden er tegen uit. Maer het gezag des priesters verzekerde vooraf dat zyne raedgevingen krachtig waren en de vergadering juichte toe by dit godvruchtig voorstel. De beide mededingers gingen uit en verweten elkanderen het ongelukkig lot dat hun geschil de verrukkende Hildegarda beschoren had. Zy vervloekten inwendig den priester en stelden zich welligt voor de verlossing der gevangene te wagen.

De nacht was ver heengeschoven toen de vergadering geheven werd, maer Rinbod dacht aen geene rust.

Hildegarda was in eene eenzame hut op eenigen afstand van die des oversten geplaetst geworden. Als de beweging opgehouden had in het dorp te heerschen en als de stilte en kalmte dezelve vervangen had en dat geen enkel licht eene pooging kon verraden, wendde zich Rinbod door de donkerste en verafgelegenste slingerpaden naer de verblyfplaets der gevangene. De hemel was noch heel klaer, noch geheel overloopen; een tamelyk hevige wind, die zoo even was opgekomen, joeg uitgestrekte wolken voor hem op, en welke met groote snelheid het luchtruim doorkloven. Dan eens verscheen de maen, dan eens verborg zy zich om beurtelings haer licht te schenken en dan weder de vallei van Drachenfels in het duister te dompelen.

Rinbod was nauwelyks op eenen steen worp afstands van de hut waerin zich Hildegarda bevond, toen hy Horsrick scheen te herkennen die op eenen korten afstand rondwaelde. Op dit gezigt verborg hy zynen weg achter eenen opworp, en zoo achter de hut omgaende, kwam hy aen den tegenovergestelden kant van zynen mededinger. Maer voor de deur van de hut waren tien mannen geplaetst bestemd om de wacht te houden en het aenstaende slagtoffer eener verschrikkelyke opoffering te bewaren, wier geslepene degens in het duister reeds schenen te flikkeren.

Rinbod moest dus aen alle hoop van Hildegarda te redden, vaerwel zeggen. Nogthans kon hy niet besluiten deze plaets te verlaten zonder eene laetste pooging te ondernemen, zoo niet om haer te redden, ten minsten om nog eens zyne oogen in hare schoonheid te baden. Hy naderde dan tot eene der wanden van de hut, buiten het gezigt der wachthoudende mannen, en zocht eene der spleten welke de houtstukken die den muer samenhielden gelaten hadden en beschouwde van daer de belangwekkende wees.

Het gezigt van de jonge dochter was door de laetste schemering van een aengestoken vuer verlicht, zy zat op hare kniën en Rinbod bemerkte dat zy in hare hand een klein schitterend voorwerp hield welk door een koordje aen haren hals was vastgehecht. De hemel begon zich nauwelyks door de jongste stralen des opryzende dagster te verlichtten, toen reeds eene ontelbare menigte en aen het hoofd den priester van den afgod voor de hut van den overste aenkwam. Aenstonds trad de overste buiten en allen wendden zich naer de hut van Hildegarda. De ongelukkige had geraden dat men haer tot de dood ging leiden, niettegenstaende toonde zy zich kloekmoedig en onderworpen. Als men haer uit de gevangenis leidde drong eene der inwooners van het dorp door de menigte heen om by het meisje te geraken; hy plaetste zich aen hare zyde en sloeg op haer eenen blik waerin de zwaermoedigheid te lezen stond. Het